

Nogen ind at negte Pengene til de Udgifter, hvorom her er Spørgsmaal, fordi de ikke vare i Kassen. Det er i og for sig mindre væsentligt og kun lidet afgjørende, thi heldigvis er den danske Stats Tilstand ikke anderledes, end at disse Midler, naar det er givet, at man vilde finde det rigtigst at anvende dem, kunde staffles tilveie ved Laan eller paa anden Maade. Det er heller ikke dette, der er det Afgjørende, og som af os, der holde paa en Sammenhæng mellem Skat og Udgifter, er taget i Betragtning, men Intet ligger dog nærmere, Intet er dog mere ligesrem Pligt og Skyldighed end, at man, naar der gjøres et saadant Forslag, saa under søger, om det virkelig er Maaden, hvorpaa vi helst skulle anvende vore Finantser. Nu er det imidlertid, som den høitærede Minister antydede, ikke blot af enkelte Medlemmer men ved en Mængde Afstemninger her i Thinget, flaaet fast, at der er andre Maader og navnlig en anden og væsentlig Maade, hvorpaa vi ønske at anvende en hel Del Millioner af det store Overflud, hvad enten man ser dette fra et Rassestandpunkt eller, hvad jeg lægger mere Vægt paa, fra et Budgetstandpunkt, beregnet ikke blot efter Indtagterne i rede Penge, men efter Indtagterne og Udgifterne i det Hele, naar vi undersøge, hvad der maa siges at være virkelig Indkomst og virkelig Udgift, altsaa virkelig Fremgang i Modfætning til, hvad vi tage op af Statsmidlerne. Naar vi sør have drøftet dette, er der navnlig et Formaal, som vi her have voteret den ene Gang efter den anden — for mit Bekomvende maa jeg sige, at mit hele Rigsdagsarbejde væsentlig har været rettet paa dette Formaal — men det er netop det, hvorover den høitærede Minister, ved at ville have disse store Udgifter bevilgede uden Skat, fuldtændig flaar en Streg. Det vi her forlange — vi kalde det at vi ville have en Skat, men vi kunde ganske vist lige saa godt kalde det en Ophævelse af Skat, en Skattelettelse, en Skattereform — er, at Befolkningens Byrder ikke skal være det eneste Omraade, der skal lades uforandret fra den gamle Tid før 1848, men at der skal ske alvorlige Fremskridt, saaledes at vi ikke for Intet skulle have sidet her Nar efter Nar og forhandlet og voteret om visse store Fremskridt, som her skulle gjøres. Alle anerkjende, at disse rent finantzielle Spørgsmaal er Noget, som netop ligger under Folkethingets Resort. Der var ogsaa ifjor opnaaet en saa væsentlig Enighed mellem Folkethingets Flertal, Regjeringen og Landstinget, at man kan være overbevist om, at man, hvis denne Sag var bleven ført til Ende, vilde være kommen til et Resultat. Over alt det vil Regjeringen flaa en Streg ved at ville have bevilget disse Udgifter uden Skat. Det er Spørgsmaalet, og det forekommer mig, at her er en Forbindelse, saaledes at jeg slet ikke kan forstaa, hvorledes det kan falde den ærebe Minister ind at negte, at der

er en afgjort Forbindelse. Ministeren tør imidlertid ikke blot ikke gaa ind paa Skattereformen i Forbindelse med Forsvarssagen, men samtidig med, at den nuværende Regjering driver saa stærkt paa, at vi skulle bevilge disse store Udgifter, udtaler den høitærede Conseilpræsident og Finantzminister sig bestemt imod denne Skattereform. Ministeren vil bruge Pengene — det er let nok — men dernæst erklærer han igjen idag, at han ikke for sit Bekomvende vil gaa ind paa en Skattereform. Naar Ministeren ifjor antydede, at der var et Par Punkter paa Lovvæsenets Omraade — Lovreformen er jo det Vigtigste — hvor han vilde foretage Forandringer, idet han vilde lægge lidt mere over paa Luxusartikler samt foretage nogle andre stykkevisse Forandringer, saa er det med Luxusartiklerne jo næsten at drive Gjøet med Reformerne, i alt Fald for Alle dem, som have beskæftiget sig med Lovsager og vide, hvad der er praktisk. De Par stykkevisse Reforme, som Ministeren foreslog, var det Samme som at sige, at man ikke skulde reformere Lovvæsenet før Dommedag; det var næsten en anden Maade at haane os paa, som ville have rimelige Forbedringer i den Mængde Byrder, der ere saa indviklede, som hænge saa nøie sammen med hinanden, og som saa haardt trykke Befolkningen og dens hele økonomiske Liv. Jeg tilstaa, at jeg aldrig fra den første Dag, jeg saae Regjeringens Program her forelagt, har kunnet faae i mit Hoved, at Regjeringen, og navnlig den nuværende, kunde tænke sig en Mulighed af at gennemføre noget Saadant. Det maatte dog være den nuværende Regjering klart, at den i Folkethinget vilde møde uendelig mange Banfæligheder, idet den ingen personlig Indflydelse havde her; den laa andet Steds. Man skulde tro, at netop en saadan Regjering maatte i alt Fald paa de største og vigtigste Omraader være imødekommende om ikke imod de yderligere Sider her i Thinget, saa dog i alt Fald imod det, hvortil hele Thingets store Flertal knytter sig; men netop i denne Sag og frem for alt i dette Spørgsmaal, som i alle Verdens parlamentariske Forsamlinger er noget af det Vigtigste, det finantzielle Spørgsmaal, har Regjeringen næsten fra første Færd af erklæret at ville reise den bestemteste Modstand imod alle vore vigtigste Ansler. Jeg forstaaar ikke, at Regjeringen kan tænke sig en saadan Politikk mulig og allermindst, naar den den ene Gang efter den anden har hørt fra Folkethingets Side, endnu efter Valgene, at det finantzielle Spørgsmaal saa bestemt sættes i Forbindelse med de store Bevilninger. Jeg forstaaar ikke, hvorledes Regjeringen kan tænke sig nogensomhelst Mulighed for endog i den fjerneste Fremtid at beseire den Modstand paa dette Omraade, som Regjeringens hele Politikk møder her i Thinget og hos hele det Flertal af den danske Befolkning, som staaar bag det. Dette Flertal er sammensat af temmelig forskellige